

v právní posouzení věci. Odvolací soud odůvodnil ve svém usnesení z 21. ledna 1925 právní názor tam vyslovený a jest proto pouze zkoumati, zda-li toto právní posouzení, zachované v napadeném rozsudku, obstojí podle nynějšího stavu spisů. Při tom jest především dbáti toho, že odvolací soud nevyslovil, že výpověď, daná dne 14. května 1923 s působností od 30. června 1923 podle §u 43 čís. 3 služební pragmatiky, se stala právně účinnou, a že tudíž služební poměr žalobcův byl zrušen dnem 30. června 1923. Žalobce to také ve sporu sám popřel. Odvolací soud ve svém rozhodnutí pouze dovodil, že výpověď, daná dne 14. května 1923 z důvodu likvidace, nemohla sice projevit svou účinnost se lhůtou od 30. června 1923, ale zajisté se lhůtou ke dni 30. z á ř í 1923, poněvadž usnesení o likvidaci banky stalo se teprve 30. června 1923, a že tudíž měl by žalobce, kdyby přicházel v úvahu p o u z e předpis §u 43 čís. 4 služební pragmatiky, podle §u 29 zák. o obchodních pomocnících ještě nárok na požitky, připadající mu za měsíce červenec, srpen a září 1923, pokud nepřesahují 24.000 Kč. Odvolací soud zabývá se pak, ale jen poněvadž žalovaná opřela své právo, vypověděti služební poměr žalobcův podle zákona, t é ž o předpis §u 43 čís. 3 služební pragmatiky, také otázkou, které nároky by příslušely žalobci také podle tohoto předpisu. Poněvadž v tomto směru byly významny jak trvání služební doby tak i nezaměstnanost žalobcova, nařídil doplnění řízení. Na otázku, zda-li výpověď daná dne 14. května 1923 z důvodu likvidace banky byla účinnou dnem 30. září 1923, odvolací soud tudíž odpověděl kladně, a to právem, poněvadž byla také podle usnesení z 30. června 1923, jímž byla usnesena likvidace, ponechána v platnosti. Stala-li se ale výpověď podle §u 43 čís. 4 služební pragmatiky právně účinnou se lhůtou od 30. září, odpadá nutnost, zabývatí se otázkou, jaký účinek by měla výpověď ve smyslu §u 43 čís. 3 služební pragmatiky, jaké nároky by byl žalobce oprávněn z takové výpovědi vyvozovati a za jakých předpokladů. Že v případě právně účinné výpovědi z důvodu likvidace banky (§ 43 čís. 4 služební pragmatiky) nemají místa ustanovení §u 43 čís. 3 služební pragmatiky, vysvítá z úvahy, že každá likvidace musí míti v zápětí omezení působnosti podniku, tudíž zvláštní ustanovení o možnosti a následcích výpovědi pro případ likvidace by bylo zcela zbytečným; § 43 čís. 3 služební pragmatiky má na mysli ten případ, že podnik při zachování svého stavu a své působnosti tuto omezí, kdežto § 43 čís. 4 služební pragmatiky upravuje zvláštní případ, když se následkem likvidace neb úpadku působnost podniku skončí. Ježto v případě likvidace banky nepřisluší úředníkům při výpovědi, dané z tohoto podnětu dle služební pragmatiky další odškodnění, má žalobce nárok na služební požitky pouze za dobu až do zrušení služebního poměru, a poněvadž tento byl zrušen dnem 30. září 1923, nemá nároku na služební požitky po této době.

Čís. 6809.

Jde o samostatný závazek, nikoliv o rukojemství, zavázala-li se třetí osoba, že nahradí zaměstnavateli veškerou škodu, již mu zaměstnanec způsobí.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Rv I 1615/26.)

Žalobce propustil syna žalovaného z učení pro krádež. Na prosby žalovaného vzal syna jeho opět do učení, když byl žalovaný napřed výslovně prohlásil, že stojí za všechno, že ručí za všechno, zejména kdyby jeho syn opětně se dopustil krádeže, a že nahradí veškerou škodu, kterou by jeho syn snad zase způsobil. Ježto syn žalovaného dopustil se po té opět krádeží, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal žalobní návrh důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d neuznal žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání napadá rozsudek odvolacího soudu dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci ve smyslu §u 503 č. 4 c. ř. s. plným právem. Nižší soudové zjišťují, že žalobce Josefa D-a ml. z učení propustil pro krádež a že jej na prosby jeho otce, žalovaného, opět do učení vzal, když žalovaný napřed výslovně byl prohlásil, že stojí za všechno, že ručí za všechno, zejména, kdyby jeho syn opětně se dopustil krádeže, a že nahradí veškerou škodu, kterou by jeho syn snad zase způsobil. Podle zjištění prvního soudu, jež odvolací soud nenahradil zjištěním jiným a které si tudíž mlčky osvojil, potvrdil žalovaný tento slib žalobci podáním ruky. Jest pravda, že z toho neplyne, že žalobce chtěl se vzdáti svého případného nároku proti Josefu D-ovi ml., a že to neplyne ani z trestního spisu. Ale okolnost tato jest pro rozhodnutí této právní rozepře naprosto nerozhodná, neboť, vykládá-li se obsah smlouvy, již podle uvedených zjištění nižších soudů dojednaly strany, podle pravidel poctivých styků (§ 914 obč. zák.), nelze jí rozuměti jinak, než, že žalovaný pro případ, že by jeho syn žalobce opětně poškodil a zejména jej jako učeň znovu okradl, nahradí žalobci veškerou škodu, již by tímto způsobem utrpěl, a že slib tento podmíněn byl právě jen vzniknutím takové škody. Nepřichází tudíž § 1344 obč. zák. vůbec v úvahu, neboť žalovaný nezavázal se žalobci z a d l u ž n í k a, totiž za svého syna, jenž mu tehdy ještě ničeho nedlužil, nýbrž přislíbil žalobci zcela samostatně a neodvisle od případného závazku svého syna Josefa náhradu škody, kterou mu týž snad zase způsobil. Nejde tu najmě ani o rukojemství ve smyslu §u 1346 obč. zák., jelikož podle zjištění nižších soudů žalovaný se nezavázal k uspokojení věřitele p r o p ř í p a d, že první dlužník — jeho syn Josef — nesplní závazku, nýbrž p r o p ř í p a d, že týž žalobci opětně způsobil škodu. Nebylo proto pro platnost smlouvy ani zapotřebí písemnosti (§ 1346 druhý odstavec obč. zák.). Ale slib byl také vážný, což plyne již z toho, že byl potvrzen dáním ruky, a byl i obsahově zcela jasný, přesný a určitý, najmě, když se uváží, že přislíbena byla náhrada v e š k e r é š k o d y, která synem žalovaného žalobci bude snad způsobena. Nezáleží na tom, že tato škoda, již žalobci nahraditi žalovaný se zavázal, v době slibu pokud se týče dohody ještě nevznikla a přirozeně tudíž ani její výše tehdy ještě nebyla známa. Zejména nebylo zapotřebí k platnosti smlouvy, by žalobce nezl. Josefa D-a z j e h o závazku propustil.